

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně **K. B., MSc., Ph.D.**
bytem v P. 3, S. 62
zastoupené JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem
se sídlem v Praze 1, Hellichova 1

proti
žalované **Kanceláři prezidenta republiky**
se sídlem v Praze 1, Pražský hrad, 1. nádvoří č. p. 1,
zastoupené JUDr. Markem Nespalou, advokátem
se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 21

o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 21. 3. 2018, č. j. KPR 1172/2018,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 21. 3. 2018, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 1. 3. 2018, č. j. KPR 1172/2018. Pravomocně tak bylo rozhodnuto o tom, že žádost žalobkyně o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), se odmítá.

Žalobní body

2. Žalobkyně v podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení s tím, že dne 14. 2. 2018 podala ke Kanceláři prezidenta republiky žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž se domáhala poskytnutí informace o výši veškerých vyplacených platů, včetně, avšak nikoli výlučně, osobního ohodnocení a příplatků, odměn, včetně odměny řádné, mimořádné a odměny za plnění cílových úkolů, jiných příjmů a benefitů spojených s výkonem funkce včetně odměny za působení v dozorčích orgánech a naturální požitky v podobě nepeněžitého příjmu spočívajícího v užívání služebního vozidla a poskytnutého ubytování, zdůvodnění mimořádné odměny, počtu odpracovaných měsíců u osob na pozici vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, zástupce vedoucího Kanceláře – ředitele sekce, ředitelů sekce administrativní, sekce sekretariátu prezidenta republiky, odboru tiskového a tiskového mluvčího prezidenta republiky, zahraničního odboru a odboru legislativy a práva, to vše za kalendářní roky 2016 a 2017 ve struktuře pozice – sekce – plat – odměny – jiné funkční požitky – zdůvodnění mimořádné odměny – počet odpracovaných měsíců.
3. Žalobkyně obdržela dne 2. 3. 2018 dopis Kanceláře prezidenta republiky č. j. KPR 1172/2018, v němž jí bylo sděleno, že uvedená žádost se podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítá. Žalobkyně s postupem ohledně vyřízení žádosti a s jejím odmítnutím nesouhlasila, proto podala odvolání k nadřízenému orgánu, ve kterém argumentovala především tím, že na její stejně formulovanou žádost, kterou podala k ústředním orgánům veřejné moci České republiky, drtivá většina již oslovených státních institucí požadované informace o platech a odměnách poskytla, včetně například Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu, orgánů justice či naprosté většiny ministerstev. Uvedené instituce vyhodnotily aplikaci nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále též „platový nálezy“), tak, že žádost žalobkyně splňuje podmínky uvedené ve zmíněném nálezu. Žalovaný však o odvolání žalobkyně rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítl a rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky potvrdil.
4. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že nesouhlasí s právním názorem vyjádřeným v písemnostech žalovaného, když žádost žalobkyně nesplňuje podmínku požadovaného zveřejnění platových poměrů vedoucích zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky z hlediska kritéria veřejného zájmu, neboť se netýká společnosti jako celku. Zveřejnění takových informací nemůže přispět ani k diskuzi ve veřejném zájmu. Žalobkyně má za to, že uvedené názory jsou subjektivními názory osoby, která se v minulosti zveřejnění svých odměn bránila a podvolila se až rozhodnutí soudu, přičemž zveřejňování výše platů nejvyšších státních úředníků, tedy vyšší transparentnost, může přispět při boji s korupcí a může mít efekt uváděný v žádosti. K tomu žalobkyně citovala odbornou literaturu a namítla, že povinný subjekt by měl posouzení a vyhodnocení provést v kontextu společenské a právní kultury, v jaké se Česká republika nachází, a který vyplývá mimo jiné z jejího členství v mezinárodních organizacích.
5. Žalobkyně dále zdůraznila, že zájem na transparentnosti a poskytnutí informací o čerpání veřejných prostředků je u nejvyšších státních činitelů - na rozdíl od zaměstnanců například Statutárního města Zlín, kterých se nálezy Ústavního soudu týkal, kde bylo akcentováno právo na ochranu soukromí – nepochybně vyšší. Z uvedeného principu vychází celá řada rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) i Ústavního soudu. Žalobkyně v podané žalobě konkrétně popsala, k jakému účelu jsou informace požadovány, jak

sdělování informací veřejnosti přispívá k diskuzi o věcech veřejného zájmu a jak požadované údaje souvisejí s veřejnou činností, kterou dané osoby vykonávají.

6. Závěrem své žaloby žalobkyně poukázala na to, že právo na informace je garantováno článkem 17 Listiny základních práv a svobod i zákonem o svobodném přístupu k informacím. Extenzivní omezování poskytování informací by bylo v rozporu se smyslem a účelem jak samotného zákona, tak i ústavně zaručeného veřejného subjektivního práva garantovaného článkem 17 Listiny základních práv a svobod. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3Ads 33/2016.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě rovněž zopakovala skutkový stav věci a podotkla, že zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi nižšími, vyššími či nejvyššími zaměstnanci či státními úředníky. Test přiměřenosti musí být povinným subjektem proveden pokaždé, tedy při každé žádosti o poskytnutí informace o platech, povinnost poměřovat právo na informace a právo na ochranu soukromého života v každém konkrétním případě a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva sobě rovnocenná, je povinností všech subjektů aplikujících relevantní právní úpravu obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně vykládá závěry Ústavního soudu v jeho platovém nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 tak, že by zde automaticky v případě jakýchsi nejvyšších státních úředníků byl nárok na zveřejnění jejich platů či dokonce ústavně zaručené právo na informace o platových poměrech jednotlivých osob ve veřejném sektoru. Z obecně formulovaného účelu vyžádání si informace, který žalobkyně vydává za veřejný zájem a přitom ani nespecifikuje, v čem by měl spočívat, povinný subjekt nedovodil, zda nemůže být cílem požadované informace vztahující se ke zcela konkrétním osobám například poškodit jejich legitimní zájmy.
8. Žalovaná se zcela ztotožnila s názorem vysloveným v předmětném platovém nálezu Ústavního soudu, že veškeré zásahy do soukromí je nutno velmi pečlivě zvažovat a že právo na informace o platových poměrech zaměstnanců ve veřejném sektoru se může potencionálně opírat pouze o článek 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, nikoli podle odst. 2 téhož článku. Pokud by informační povinnost uvedených orgánů odpovídala subjektivnímu právu podle článku 17 odst. 2 Listiny, tedy právu požadovat jakoukoliv informaci, musela by být zákonná úprava týkající se práva na informace konstruována tak, že by stanovila ve článku 17 odst. 4 Listiny, které informace nesmí být poskytovány, zatímco všechny ostatní informace by poskytovány být měly přímo na základě článku 17 odst. 2 Listiny. Zákonná úprava, zejména pak zákon č. 106/1999 Sb., však stanoví primárně, které informace se poskytují, a teprve v druhém kroku stanoví výjimky z pravidel, tedy říká, které informace se neposkytují. Zákon o svobodném přístupu k informacím je primárně provedením informační povinnosti podle článku 17 odst. 5 Listiny, nikoli nástrojem k realizaci práva podle článku 17 odst. 2 Listiny.
9. Žalovaná předmětnou žádost žalobkyně pečlivě zvažovala a podrobila ji tzv. čtyřbodovému testu proporcionality, přičemž žadatelka o poskytnutí informace zejména nezdůvodnila potřebu nutné znalosti individualizovaných údajů k diskuzi ve věci veřejného zájmu, a ve svých podáních - stejně jako v podané žalobě - argumentuje

obecnými pojmy a frázemi, které však žalovaná bez dalšího nemůže řádně aplikovat na konkrétní případ. Proto žalovaná při poměřování dvou základních práv, tj. práva na informace ve veřejném zájmu a práva na ochranu soukromých fyzických osob, v tomto případě upřednostnila právo druhé. Žádost žalobkyně o poskytnutí informací nenaplnila veškeré podmínky ve smyslu čtyřbodového testu proporcionality, proto jí nebylo ze strany žalované vyhověno.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně využila svého práva a podala k vyjádření žalované repliku, v níž odkázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), zejména na rozsudek ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság versus Hungary*, a namítla, že veřejná diskuze týkající se příjmů a majetkových poměrů vedoucích úředníků Kanceláře prezidenta republiky se objektivně uskutečňuje a na poskytování požadovaných informací existuje oprávněný zájem z důvodu transparentnosti odměňování vysoké veřejné funkce.

Osoby zúčastněné na řízení

11. Městský soud v Praze vyrozuměl podle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osoby zúčastněné na řízení, tedy osoby, které mohou v řízeních ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva. Takovými osobami jsou ty, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Žádná z osob vymezených funkčním zařazením v Kanceláři prezidenta republiky na vyrozumění soudu ze dne 9. 11. 2018 právo osoby zúčastněné neuplatnila, o čemž svědčí vyjádření těchto osob ze dne 6. 12. 2018.

Řízení před správním orgánem

12. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
13. Dne 14. 2. 2018 se žalobkyně obrátila na Kancelář prezidenta republiky se svou žádostí o poskytnutí informací týkajících se veškerých vyplacených platů za roky 2016 a 2017 u konkrétně specifikovaných zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky. Žalobkyně o sobě uvedla, že plní funkci tzv. společenského hlídačského psa, že poskytnuté informace budou zveřejněny na internetové adrese www.platytopenredniku.cz, čímž je splněna podmínka plnění poslání dozoru veřejnosti ve věci veřejného zájmu.
14. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2018 Kancelář prezidenta republiky žádost odmítla s tím, že závěry nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, je třeba vykládat komplexně a nikoli z něj vybírat jen některé prvky, jak činí žalobkyně. Žalovaná neshledala v žádosti žadatelky odůvodnění veřejného zájmu ani vysvětlení, jak by poskytnuté informace mohly vést k veřejné diskuzi.
15. Žalobkyně dne 14. 3. 2018 podala proti rozhodnutí Kanceláře odvolání, v němž namítala, že napadené rozhodnutí neuvádí žádné konkrétní důvody, na základě kterých žalovaná došla k závěru, že žádost nesplňuje podmínky k poskytnutí informací.
16. O podaném odvolání rozhodl vedoucí žalované žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, odvolání žalobkyně zamítl s odůvodněním, že Kancelář v rozhodnutí prvního stupně uvedla konkrétní důvody, pro které nelze žádosti vyhovět, zabýval se čtyřmi

kritérii testu proporcionality, jak je vymezil platový náleží Ústavního soudu, a uzavřel, že není pravdou, že by v žádosti uvedení vedoucí zaměstnanci byli nejvyššími státními činiteli, a zveřejnění požadovaných informací nemůže objektivně přispět k diskusi ve veřejném zájmu, což je zjevné z předchozích let. Poskytnutí informací by bylo nepřiměřeným a bezdůvodným popřením ústavního práva na ochranu soukromí ve prospěch práva na informace.

Řízení před soudem

17. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 7. 3. 2019 zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na obsah písemné podoby žaloby a dvou navazujících replik. Zároveň poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5A 40/2015 – 68 – 74, ve kterém soud reagoval na vývoj judikatury k předmětu sporu se vztahující. Existuje již řada ústředních orgánů veřejné správy, u nichž je žalobkyní požadovaná informace dostupná již přímo z právního předpisu, není proto důvodu, aby vedoucí pracovníci byli privilegováni tím, že z důvodu ochrany jejich soukromí je poskytnutí informací odepřeno. Žalobkyně má i nadále za to, že důvody, pro které žalovaná odmítla poskytnutí požadovaných informací, nejsou legitimní.
18. Zástupkyně žalované u jednání soudu zdůraznila, že žalobkyně ve své žádosti nijak neodůvodnila, v čem se požadované informace dotýkají veřejného zájmu či veřejné diskuze. Žalovaná nepostupovala svévolně, otázka poskytnutí informací není otázkou privilegovanosti, ale žalovaná vycházela při svých úvahách z Listiny základních práv a svobod, z textu zákona i z „platového náleží“ Ústavního soudu, když dovodila, že právo žalobkyně na poskytnutí informací není absolutní. Žalovaná poměřovala proti sobě stojící právo žalobkyně na informace a práva zaměstnanců žalované na ochranu osobních údajů a soukromí. Žalovaná je přesvědčena o tom, že Ústavní soud ve svém náleží zakotvil povinnost povinného subjektu zjistit, v čem spočívá veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací, a žalovaná by pochybila, pokud by tyto informace poskytla, aniž by uvedenou povinnost zohlednila. Zástupkyně žalované dále poukázala na to, že požadavek na poskytnutí informací v podobě zdůvodnění výše vyplacených odměn dosud žádná veřejná instituce neposkytla, závěry rozsudku městského soudu sp. zn. 5A 40/2015 lze užít jen přiměřeně, když v nyní posuzované věci se – na rozdíl od citované – žádost o informace týkala nejen osoby kancléře, ale i šesti dalších vedoucích pracovníků žalované. Žalovaná má za to, že po podání žaloby ke správnímu soudu již žalovaná nemůže reflektovat argumenty žalobkyně, které nebyly uplatněny v podané žádosti a v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu. Žalovaná proto setrvává na názoru, že by žaloba měla být jako nedůvodná soudem zamítnuta.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.).

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně na výzvu soudu

nepožádala o nařízení soudního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

21. Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.
22. Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
23. Podle § 8b odst. 1 zákona o přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle § 8b odst. 3 téhož zákona se základními osobními údaji rozumí jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
24. Žalobkyně v odvolání uváděla argumenty, proč mělo být její žádosti vyhověno, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a svá základní práva. Těmito otázkami se však již zabývala žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí. Vedoucí žalované nepochybil, pokud na ně v napadeném rozhodnutí o odvolání odkázal a vypořádal se i s konkrétní judikaturou Nejvyššího správního soudu citovanou žalobkyní v odvolání.
25. V nyní posuzované věci bylo na městském soudu, aby posoudil argument žalované, že poskytnutím informace by bylo nepřiměřeně zasazeno do osobních práv osob, jichž se žádost o informace týká, neboť to byl důvod, proč požadované informace nebyly poskytnuty.
26. K problematice sdělování informací o příjmu zaměstnanců veřejné správy existuje bohatá judikatura správních soudů, která nebyla vždy zcela jednotná. K věci však následně zaujal své stanovisko rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62. Rozšířený senát rozhodl, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

27. Rozšířený senát k tomuto názoru dospěl po pečlivém zvážení všech protichůdných zájmů, včetně ústavněprávního kontextu a za aplikace testu proporcionality. Je také nutno zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nijak nevyloučil aplikaci testu proporcionality v individuálních případech (viz např. bod 86 rozsudku). Pouze s ohledem na uvedené argumenty dospěl k názoru, že test proporcionality zpravidla vyzní ve prospěch práva na informace. Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, zůstává nejvýznamnějším rozhodnutím kasačního soudu o vzájemném vztahu ústavně zaručeného práva na informace a případného zásahu do dalších konkurujících práv. Žalovaná postupovala správně, pokud v době, kdy o žádosti žalobkyně rozhodovala, vycházela především z tohoto rozhodnutí a dostala povinnosti poměřit případnou konkurenci proti sobě stojících práv v souladu s požadavky tehdejší judikatury.
28. Problematikou sdělování informací o příjmu zaměstnanců veřejné správy se zabýval i Ústavní soud. V nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, (dále jen „nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16“) a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16. Městský soud považuje za svou povinnost vycházet z právního názoru Ústavního soudu vysloveného v uvedených nálezech, neboť rozhodnutí Ústavního soudu jsou podle článku 89 odstavec 2 Ústavy závazná pro všechny orgány a osoby. Závěry uvedených nálezů lze na nyní projednávanou věc aplikovat, ačkoliv byly vydány až po vydání napadeného rozhodnutí, neboť jimi byl pouze podán závazný výklad zákonných ustanovení, jež byla aplikována již správním orgánem. Nedochází tedy k prolomení výše uvedeného ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.
29. Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že žaloba není důvodná. Není pochyb o tom, že otázka poskytování informací o platech či dalších příjmech zaměstnanců veřejné správy se judikturně významně posunula v důsledku vydání nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16. Zatímco do doby jejich vydání převládal názor (zjednodušeně řečeno), že platy úředníků ve veřejné správě na určitých postech je třeba poskytnout, protože veřejný zájem na řádném a transparentním hospodaření s veřejnými finančními prostředky převyšuje práva těchto osob na ochranu osobního soukromí. Citované nálezy Ústavního soudu však posouvají potřebu zjištění, nakolik veřejný zájem převyšuje zájmy soukromé, směrem k dalším skutečnostem, které až dosud posuzovány nebyly.
30. Ústavní soud v bodu 116 nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, potvrdil tu část odůvodnění rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, publikovaného pod č. 3155/2015 ve Sbírce NSS, ve kterém se uvádí, že platy státních zaměstnanců jsou veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona o přístupu k informacím. Jak se ovšem uvádí v bodě 125 téhož nálezu, při poskytování informací o platech státních zaměstnanců je navíc třeba přihlížet k zásahu do práva na soukromí dotčených státních zaměstnanců, a to tak, že povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: (i) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (ii) informace samotná se týká veřejného zájmu, (iii) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, (iv) informace existuje a je dostupná.
31. V nyní projednávané věci žalovaná ve smyslu výše uvedených předpokladů fakticky postupovala. Dospěla k závěru, že není žádných pochyb o tom, že je splněna poslední podmínka, tedy že informace existuje a je dostupná. Splněním ostatních podmínek se zabýval vedoucí žalované v napadeném rozhodnutí o odvolání na stranách 2 a 3 odůvodnění. Uvedená pasáž obsahuje úvahy, podle nichž vedoucí žalované poměřoval

veřejný zájem na poskytnutí požadované informace se zásahem do soukromého života dotčených zaměstnanců. Žalovaná podle názoru soudu důvodně dospěla k závěru, že žalobkyně nedoložila, že by v případě její žádosti byl veřejný zájem na poskytnutí informací vyšší než právo dotčených osob na ochranu jejich soukromí, naopak žalovaná po provedeném testu vyhodnotila, že je třeba soukromí těchto osob chránit a toto zjištění učinila důvodem, proč žádosti o poskytnutí informací nevyhověla. Tyto úvahy soud shledal dostatečnými, určitými a srozumitelnými.

32. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že podle jejího názoru nebylo naplněno kritérium vhodnosti. Tento závěr odůvodnila tím, co uvedla v žádosti sama žalobkyně, tedy to, že sledovaným cílem žadatelky je naplnění veřejného zájmu na transparentnosti veřejné sféry jako jednoho z hlavních prostředků boje proti korupci.
33. Městský soud v Praze má za to, že na projednávanou věc dopadá i bod 50 Preambule Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. 4. 2016, č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, který stanoví, že *zpracování osobních údajů pro jiné účely, než pro které byly původně shromážděny, by mělo být povoleno jen v případě, kdy je slučitelné s účely, pro které byly původně shromážděny*. Při zjišťování, zda je účel dalšího použití takových údajů slučitelný s účelem, pro který byly údaje původně shromážděny, je třeba vzít v úvahu jakoukoli vazbu mezi těmito účely a účel zamýšleného dalšího zpracování, kontext, v němž byly údaje shromážděny, zejména přiměřené očekávání ohledně jejich dalšího použití a existence vhodných záruk. Podle bodu 39 Preambule téhož předpisu je zapotřebí, *aby konkrétní účely, pro které jsou osobní údaje zpracovány, byly jednoznačné a legitimní, a aby byly stanoveny v okamžiku shromažďování osobních údajů*. Osobní údaje by tak měly být přiměřené, relevantní a omezené na to, co je nezbytné z hlediska účelu, pro který jsou zpracovávány. Způsob jejich zpracování by měl zaručovat náležitou bezpečnost a důvěrnost těchto údajů, mimo jiné za účelem zabránění neoprávněnému přístupu k osobním údajům nebo jejich neoprávněnému použití.
34. Soud posoudil, zda jsou splněny podmínky, které vymezil Ústavní soud pro to, aby bylo možno informaci poskytnout. Jak je výše uvedeno, jednou z podmínek je to, že účelem žádosti je příspěvek k veřejné diskuzi o věcech veřejného zájmu. Žádný takový záměr žalobkyně netvrdila, ani nedoložila. Zvažované uveřejnění informací na webových stránkách ještě nedokládá řádný záměr k vyvolání diskuze o veřejném zájmu. Tato podmínka tedy není splněna.
35. Další podmínkou je to, že se informace týká veřejného zájmu. Městský soud v Praze především nijak nezpochybňuje žalobkyní inzerovaný veřejný zájem na transparentnosti veřejné správy, zvláště pak v souvislosti s protikorupčními opatřeními. V této souvislosti je třeba zmínit oznamovací povinnost zákonem určených zaměstnanců veřejné správy podle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, k čemuž slouží i registr oznámení, který spravuje Ministerstvo spravedlnosti. Právě při posuzování existence veřejného zájmu je nutno posuzovat otázku nutnosti (nezbytnosti) zásahu do soukromí dotčených osob, neboť právě při posuzování otázky, zda převažuje veřejný zájem či zda převažuje zájem na ochraně soukromí, je třeba zabývat se konkrétními okolnostmi toho kterého případu.
36. Nelze přitom odhlédnout právě od zjištění, že žadatelka avizovala záměr uveřejnit poskytnuté informace na internetových stránkách (www.platytopuredniku.cz). Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že zákon o veřejném přístupu k informacím s možností

žadatelů uveřejňovat získané informace nepočítá. Zveřejňování informací o platech a odměnách konkrétních osob je tak zpracováním osobních údajů, přičemž dotčení zaměstnanci kanceláře Senátu souhlas s poskytnutím požadovaných informací nedali, což rovněž vyplývá ze strany 3 prvního odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že žalobkyní zamýšlené zpřístupnění osobních údajů neomezenému okruhu osob prostřednictvím internetu důvodně představuje pro dotčené osoby vyšší zásah do soukromí, než je poskytnutí konkrétnímu žadateli, což je právě otázka, kterou povinný subjekt při vyřízení žádosti posuzovat musí.

37. Soud tedy v nyní posuzované věci nesdílí ani názor žalované, že v případě žalobkyně lze mít bezesbýtku za splněnou podmínku, že žalobkyně plní funkci tzv. „společenského hlídacího psa“ ve smyslu bodu 125 nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Žalobkyně jako jediný důvod požadavku informací uvedla vyvěšení (zveřejnění) na webových stránkách. To však nepostačuje pro závěr o roli „hlídacího psa“, neboť pasivní zveřejnění získaných informací není nic jiného, než to, že žalobkyni poskytná informace je zpřístupněna dalším osobám. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila, že se předmětnou problematikou blíže zabývá, že provádí analýzy získaných informací a činí z nich závěry o tom, nakolik získané informace svědčí o respektování veřejného zájmu na např. určité výši odměny a podobě. Aby totiž určitý subjekt mohl „hlídat“, nemůže se spokojit s pasivním obstaráváním informací, ale musí s nimi aktivně pracovat, aby „hlídal“ právě onu správnost použití veřejných prostředků. Nic takového žalobkyně nedoložila.
38. Pokud žalobkyně argumentovala v podané žalobě tím, že jí řada ústředních orgánů veřejné správy i soudní soustavy požadované informace již poskytla, pak tato okolnost nemůže mít na posuzování nyní projednávané věci jakýkoli vliv. Předmětem soudního přezkumu je totiž výlučně žalobou napadené rozhodnutí, tedy posouzení zcela konkrétní věci a konkrétních důvodů, o které žalovaná napadené rozhodnutí opírá. Jakkoli tedy soud obecně přisvědčuje názoru, který byl vyjádřen v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 5A 40/2015, musí v případě každé jednotlivé žaloby posuzovat zcela konkrétní skutkové okolnosti dané věci a způsob, jak se takové skutkové okolnosti projeví při aplikaci právních předpisů.

Závěr a náklady řízení

39. Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
40. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 7 s. ř. s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Žalovaná, již by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, uplatnila náklady řízení nad rámec běžných činností správního orgánu v podobě nákladů na právní zastoupení JUDr. Markem Nespalou, advokátem. Městský soud v Praze shledal důvodem hodným zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení podle § 60 odstavec 7 s. ř. s. pro neúčelnost žalované za zastoupení advokátem skutečnost, že žalovaná je významným orgánem veřejné správy a schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před správním soudem je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2019
h

Mgr. Marek B e d ř i c
předseda senátu